

Verdens-Tjenesten

Lognen er jødens sterkeste våpen i hans kamp for å opprette verdensherredømmet. Sannheten er den største fare for ham, for å nå disse mål. „Verdens-Tjenesten“ har sat sig til oppgave å fremholde alle disse mørke og forbryterske planer og metoder, som jødedommen alltid bruker, slik at alle ikke-jødiske folk må bli klar over hvor stor den jødiske fare er. Den, som forstår hvor stor denne fare er, har allerede tatt det første skritt til å bekjempe den. „Verdens-Tjenesten“ tjener til, gjennom sannhetstrugne etterretninger om jødespørsmålet å opplyse folket og tjener dermed også folkenes frihet. De, som forstår og føler hvilken fare for verden jødene betyr, bedes sette sig i forbindelse med „Verdens-Tjenesten“. Ti bare ved felles aksjon kan denne truende fare bekjempes.

Innbetalinger:

Dresdner Bank, Dep. K. II
Frankfurt am Main,
Postscheckkonto Nr. 6201

Utgiver: Dipl.-Ing. A. Schirmer.
Ansvarlig redaktør: Erich Schwarzburg.
Postadr.: Frankfurt am Main.
Postschiessfach Nr. 600

Halvårlig RM 3,—
Helårlig RM 6,—
eller i tilsv. utenlandsk valuta.
Det ønskede sprog bedes oppgitt.

Avtrykk tillatt, ja ønskelig, dog kun med
nøiaktig angivelse av kilden „Welt-Dienst“,
Frankfurt am Main, og ved innsending av
3 eksemplarer av vedk. utgave.

Utkommer hver 14 dag
på 10 sprog:

Tysk utgave:

Welt-Dienst

Engelsk:

World-Service

Fransk:

Service Mondial

Russisk:

Мировая Служба

Ungarsk:

Világ-Szolgalat

Spansk:

Servicio Mundial

Hollandsk:

Wereld-Dienst

Rumensk:

Serviciul Mondial

Dansk:

Verdens-Service

Norsk:

Verdens-Tjenesten

K/0075

Nr. 1/5+6.

Utgivelsesdag: 9. mai 1940.

Dobbeltnummer.

15. april 1940

1. mai 1940

INNHold.

1. Hvordan jødedommen i årevis har forsøkt å hisse Sambandsstatene inn i en krig mot Tyskland.
2. Bakom den jødiske krigspolitikks kulisser.
3. Reklame er reklame, forretning er forretning, og krig er også bare forretning for jødene.
4. Den franske og engelske armé under jødisk kontroll.
5. Judas hat mot det antijødiske Tyskland.

I. Hvordan jødedommen i årevis har forsøkt å hisse Sambandsstatene inn i en krig mot Tyskland.

I 1935 overtok nasjonalsosialismen under Adolf Hitlers ledelse den politiske makt i Tyskland. Samme dag erklærte den internasjonale jødedom det tredje rike krig. Det jødiske krigsmål het allerede den gang og heter den dag i dag: tilintetgjørelse av det antijødiske Tyskland. Til å begynne med trodde jødedommen at den kunne nå målet gjennom en økonomisk krig. Så begynte den økonomiske boikott mot det tredje rike.

I tidens løp innså jødedommen imidlertid at det ikke ville nå målet på den måten. Det begynte derfor planmessig å forberede den militære krigen mot Tyskland. I den jødiske verdenspresse så man for første gang parolen om „De tre store demokratiers, Englands, Frankrikes og Amerikas korstog mot Hitler-Tyskland“.

Det amerikanske folk var imidlertid på dette tidspunkt fullstendig uinteressert i de politiske spørsmålene i Europa. Det gjalt derfor først og fremst å få den brede offentlighet i Amerika til å interessere sig for Europa igjen. Denne nødvendigheten innså jødedommen straks.

Den 27. november 1936 offentliggjorde den franske avis „Le Temps“ et „åpent brev“ fra jøden Ruben Blank, der han forsøker å rykke Sambandsstatene ut av deres politisk passive holdning overfor Europa, og å menøvrere dem inn i et fransk-engelsk krigssamband mot Tyskland. Dette skjedde naturligvis under det hyklerske påskuddet å ville bevare freden. Vedkommende artikkel i „Tems“ bærer den betegnende overskrift „Den engelsk-fransk-amerikanske entente“.

Jøden Ruben Blank skriver der bl. a.:

„Riktignok lar det sig ikke nekte at den nuværende tilstand i den offentlige mening i Amerika ikke er gunstig for en aksjon, som kunne bevege Sambandsstatene til å tre i skranken for internasjonal fred. Men vi vet hvordan denne den offentlige mening lar sig forandre — eller rettere sagt lot sig forandre.

Vi vet hvad visse amerikanske politikere (forfatteren mener særlig jødene Brandeis og oberst House — red.) har utrettet for dette viktige arbeidet. Vi vet også hvad visse amerikanske aviser og særlig en del europeere (Sir Herbert Samuel, Dr. Chaim Weizmann, Nahum Sokolow, Sir Marc Sykes, Picot osv. — red.) har utrettet.

En dyptgående undersøkelse av den nuværende tilstand innenfor den offentlige mening i Amerika ville imidlertid vise at den når alt kommer til alt, hvad den internasjonale politikk angår, er alt annet enn amerikansk. Vi vet også at man må vokte sig for å identifisere den offentlige mening, d. v. s. hovedsakelig de store avisers mening, med sjelstilstanden innenfor det samlede folk.

Hvordan man kan ta feil hvis man bedømmer folkets tilbøyeligheter bare efter det som står i de store avisene, viser et av de mest lærerike eksempler som fins:

I januar 1917 fastholdt oberst House (jøde — red.) overfor president Wilson kravet om å treffe visse nødvendige forberedelser for en mulig krig mot Tyskland. Men Wilson var helt overbevist om at det amerikanske folk var urokkelig fiendtlig innstilt overfor tanken om å blande sig inn i krigen i Europa.

„Det blir ikke noen krig her,“ svarte han på oberst House's forestillinger! „Landet vil ikke for noen pris la sig trekke inn i denne konflikten.“

Noen uker senere hilste hele det amerikanske folk nesten enstemmig krigserklæringen mot Tyskland med glødende entusiasme.

Den nuværende offentlige mening i Sambandsstatene er kunstig dannet. Den står i motsetning til dette folkets naturlige anlegg. Folket er jo av europeisk avstamning, for en stor del sogar av meget frisk europeisk avstamning, og kan derfor ikke være følelsesløst overfor Europas skjebne. Riktignok er det den offentlige mening som regjerer i et demokratisk samfund. En aksjon som ville få Sambandsstatene til å gå inn for opprettholdelsen av den internasjonale fred, vil ikke være mulig uten understøttelse av den offentlige mening“

Hvad følger av dette? For fredsvennene naturligvis ikke annet enn at de anstrender sig av alle krefter for å orientere den offentlige mening i det amerikanske folk i retning av en opprettholdelse av freden“

„Verdenstjenesten“, som den 1. januar 1937 offentliggjorde dette brevet, skrev i sin tid:

„Dette „åpne brev“ fra jøden Ruben Blank er meget interessant, fordi det er offentliggjort i det franske regjeringsorganet. Det er en parole for hele verdens samlede jødedom. Jødedommen vil trekke Amerika inn i den europeiske politikk. Amerika skal spille en ledende aktiv rolle i en fransk-engelsk-amerikansk entente. Det skal lokkes ved slagordet: sammenlutning av demokratiene til fredens opprettholdelse. Jøden Ruben Blank sender idag ut parolen om at man akkurat som i 1917 skal øve en avgjørende innflytelse på den offentlige mening i Sambandsstatene. Man bør legge merke til med hvilken kynisme dette skjer. Man bør videre legge merke til hvor ringeaktende jøden Blank i virkeligheten tenker om demokratiet. Demokratiet er for jødene bare et middel. Med et pennestøk skal det amerikanske folk settes inn for den jødiske verdenspolitikkens interesser!“

„Og jødenes mål er: under slagordet om demokrati og opprettholdelse av freden å fremkalle en ny verdenskrig, for å forhindre at folkene våkner op og for endelig og avgjørende å sikre den jødiske verdensmakt.“

At denne parolen fra jødedommen, som blev sendt ut av Ruben Blank, straks blev oppfattet på den riktige måten, viser følgende episode:

„Avisen „Le Journal des Nations“, Folkeforbundets kjente organ, som for størstedelen har de samme jødiske medarbeidere som den beryktede jødeavisen i Paris. „Le droit de vivre“, bringer i nr. 1599 fra 3. desember 1936, altså 6 dager efter Ruben Blanks kunngjøring i „Tems“ en artikkel: „Den demokratiske entente mot krigsfaren.“

Denne artiklen behandler et intervju som den daværende franske statsminister, jøden Léon Blum, innrømmet presidenten for „United Press“, Hugh Baillie.

Jøden Blum uttalte bl. a. at en ny verdenskrig kunne undgås hvis de tre store demokratier England, Sambandsstatene og Frankrike slo sig sammen.

Blum erklærte ordrett:

„I våre anstrengelser for å bevare freden trenger vi Sambandsstatenes hjelp, og vi håper at president Roosevelt efter sin hjemkomst fra Sydamerika vil beslutte sig til å understøtte oss av alle krefter.“

Dermed er det åpent og klart sagt at man har tiltenkt president Roosevelt og Sambandsstatene en avgjørende rolle i den framtidige europeiske politikk. Men bak

Roosevelt står demokratiet, og bak demokratiet står jøden. Resultatet blir altså at jødedommen i demokratiets navn forsøker å øve en avgjørende innflytelse på den europeiske politikk. Men at denne jødiske politikken bare forfølger det ene målet planmessig å forberede krigen mot det antijødiske Tyskland, er en opplagt sak.

I 1938 gikk jødedommen over til generalangrep. Den mobiliserte Sambandsstatene. I mellemtiden var den parolen som Ruben Blank hadde sendt ut, blitt etterfulgt. Fra Amerika blir det nu navlatelig kastet nye ladninger, av sprengstoff inn i den politiske uroen i Europa, og situasjonen blir ennå mere skjerpert ved det at den amerikanske krigsminister Woodring og hans stedfortreder Johnson stemmer med i hevnekoret mot de autoritære statene. Mussolini måtte i Genua gi den amerikanske krigsministeren Woodring en skarp tilrettevisning fordi denne preket krig mot de autoritære stater. Denne utviklingen fyller enhver fornuftig amerikaner med den største bekymring. De ekte amerikanere merker den fare som Sambandsstatene utsetter sig for, uten at noen som helst amerikanske interesser står på spill. De ser klart at den amerikanske stat bare på grunn av jødernes interesser skal sjaltes inn i den urolige europeiske politikken, ja, at denne innsjaltningen, som jødene driver planmessig og grundig, til og med muligens kan føre til en ny verdenskrig.

Et ennå tydeligere bevis for orienteringen av den amerikanske utenrikspolitikk bringer den franske avis „Le Temps“ for 17. juni 1938. Under den betegnende overskrift „Er nøytralitet mulig?“ bringer denne avisen følgende utdrag av en utenrikspolitisk leder i „New York Times“:

„En europeisk konflikt kan ikke isolere Sambandsstatene fra følgene av krigen, hvor langt borte fra Amerika denne krigen enn er. Ingen nøytralitetslov kan hindre det amerikanske folk i å støtte sine naturlige forbundsfeller. I en slik vepnet konflikt mellom demokratiene og diktaturene befinner Sambandsstatenes godvilje og moralske støtte, og i lengden også sikrere og sterkere midler, sig på de nasjoners side som forsvarer en livart som er beslektet med vår amerikanske. Det er den eneste livsart som amerikanerne betrakter som eksistensberettiget.“

„Lederen i „New York Times“, sier „Le Temps“ videre, „uttrykker det amerikanske folks følelser overfor den nuværende verdenssituasjonen på følgende måte: Det amerikanske folk er ikke nøytralt mere i en situasjon som fører med sig krigsfare. Like så lite kommer det til å være nøytralt i en situasjon som truer med i fremtiden å forstyrre verdensmaktens likevekt.“

„Disse demokratiene“, skriver „New York Times“, „forsvarer det amerikanske menneskeslags og alle vårt lands borgers tradisjonelle grunnsetninger. Hvis disse demokratiene blir omgitt på alle kanter av diktaturer, så vil vi stå helt uten venner. Vi er altså automatisk de europeiske demokratiers forbundsfeller, trass i avstanden mellom oss og Europa.“*)

„Efter hvad „New York Times“ korrespondent i Washington melder, har statssekretær Cordell Hull**)

*) Legg merke til rabulismen og mangelen på logikk i denne bevisføringen.

**) Det amerikanske tidsskrift „The White Knight“ fra 15. august 1936 beretter at Cordell Hulls hustru er i slekt med machaverne av det jødiske bankhuset i New York Kuhn, Loeb & Co.

Samme tidsskrift forteller også i samme nummer at Cordell Hull ved sin jødiske hustrus formidling mottok 60 000 dollar valgpenge av New York-banken John Pierpont Morgan & Co. till sitt siste senatorvalg.

kommentert denne ledere på en velvillig måte. Statssekretæren uttalte at han i denne presseuttalelsen så et tegn på den voksende interesse som Sambandsstatene viser for utenrikspolitiske saker. Han minte om at han selv allerede i sine taler i „National Press Club“ og i Nashville hadde gitt uttrykk for sin mening om denne saken.“

Så vidt meldingen i „Temps“.

Denne ledere i den store New Yorker dagsavisen „New York Times“ har vakt stor opsikt overalt. Den blev betegnet som resultatet av en aksjon, som var blitt understøttet ved de ansvarlige amerikanske statsmenns taler.

I virkeligheten er denne artikkelen ikke noe annet enn resultatet av den jødiske propaganda-aksjonen, som blev satt i gang for å øve innflytelse i jødisk reining på den offentlige mening i Amerika.

Den 27. november 1936 stiller jøden Ruben Blank i „Le Temps“, idet han tydelig viser sin ringeakt for det amerikanske folk, det jødiske kravet at man må gjøre alt for å øve en jødisk innflytelse på den amerikanske offentlighet, som var fullstendig uinteressert i europeisk politikk.

Den 17. juni 1938 kunne den samme franske avisen, „Le Temps“, melde at denne jødiske parolen var virkelig gjort.

I løpet av halvannet år har altså jødedommen klart å sugere amerikane til å interessere sig i europeisk politikk. Er ikke dette et prima eksempel på jødedommens skjebnsvangre og farlige virke innefor politikken? Vil man fremdeles påstå at det ikke fins noen enhellig ledet jødisk verdenspolitikk? Vil noen overfor slike slående argumenter fremdeles trekke i tvil planmessigheten i det jødiske undergravningsarbeidet?

Jødedommen trenger det amerikanske folk for sin jødiske verdenspolitikk, akkurat som det trenger det franske og det engelske.

Amerika har siden 1928 igjen sjaltet sig inn i den europeiske politikken. Dette er en stor seier for jødedommen. Triumferende skriver den jødiske avisen „L'Indépendant“, som utkommer i Thessalonika, den 16. juni 1938 med fete bokstaver:

„Den amerikanske nøytralitet eksisterer ikke mere.“

„Verdenstjenesten“ skrev den 1. juli 1938: „Amerika kan ved sin nuværende politikk lett risikere en krig. Og det er akkurat hvad jødedommen vil. Ved det at Amerika blander sig inn i den europeiske politikken har alle mørke jødisk-frimurerske krefter, som arbeider på utøsningen av en ny verdenskrig, fått en betydelig støtte i ryggen. De kommer nu til å fordoble og tredoble sine anstrengelser. Ja, de kommer til å gå løs med tidobbelte krefter for å fortsette sin underjordiske katastrofepolitikk.“

Hvis disse mørkemaktene i ett eneste demokratisk land blir sterkere enn de statsmenn og politikere som er interessert i å opprettholde freden, så lar ikke verdenskatastrofen sig hindre lenger.

Vil Amerika ta ansvaret for å være det land som er skyld i at lavinen begynte å rulle?”

Hvor berettiget „Verdenstjenestens“ advarsel var, viser tingenes senere utvikling. Den 3. september 1939 lyktes det de jødiske krigshisserne og deres vasaller i den engelske og franske regjering å drive England og Frankrike inn i krigen mot det antijødiske Tyskland.

En av hovedarrangsjørene til denne krigen var den amerikanske sendemann i Paris, halvjøden William Bullitt. Han er en av dem som, som representant for den jødiske storkapitalismen av alle krefter har arbeidet for å få krigen til å bryte ut.

Den 15. oktober 1936 offentliggjorde „Verdenstjenesten“ følgende melding:

„Pass opp! Bullitt i Paris!“

Avisen har meldt at en ny amerikansk sendemann er kommet til Paris. Hans navn er William Bullitt.

Denne utnevnelsen betyr, sett ut fra de nuværende forhold, for Frankrike en umiddelbar fare for krig med Tyskland, idet Bullitt er spesialagent for den store jødisk-amerikanske bank Kuhn, Loeb & Co., som forlanger krig mot Hitler så fort som mulig."

Til William Bullitts løpebane som diplomat kan følgende bemerkes: William Christian Bullitt deltok 28 år gammel som Wilsons attaché i fredskonferansen i Versailles. Hans mor var jødinne. Bullitt sluttet i den diplomatiske tjenesten etter at han en tid hadde opholdt sig i Moskva som iakttagere for den amerikanske regjering. Han ble så direktør for et stort filmselskap i Hollywood, og arbeidet ved siden av som portrettmaler og novellist. Først i 1933, altså i det året da nasjonalsosialismen tok makten i Tyskland, dukket Bullitt igjen opp på den politiske arena. Han ble i 1933 utnevnt til første sendemann i Moskva. I september 1935 oppga han helt uventet denne stillingen og levde fra da av i Washington som en av den amerikanske president Roosevelts nærmeste fortrolige. I august 1936 dro han til Paris som amerikansk sendemann. Bullitt bidro sterkt til Roosevelts valg, og har også fått et embete som statssekretær. I forbindelse med Sambandsstatenes innblanding i den mexikanske revolusjonen blev det amerikanske folk til sin forferdelse oppmerksom på i hvilken uhyggelig grad Roosevelt var fange hos de jødiske storbankene og hvordan han gikk jødernes og frimurenes ærend. Alle protester og møter var uten resultat: Roosevelt blev holdt fast av Bullitt og hans jødiske sleng.

Bullitt kom altså allerede i 1936 som sendemann til Paris med ganske bestemte oppdrag. Han skulle hisse Frankrike opp til krig mot det antijødiske, sosiale Tyskland, som var en torn i øiet på den jødiske storkapitalismen. Halvjøden Bullitt la da heller aldri skjul på sin instilling. Han bekjente sig allerede midt i fredstiden åpent som krigshisser.

Den 28. mai 1938 blev det på forskjellige steder i Frankrike feiret minnefester for de amerikanske soldatene som under verdenskrigen var falt i Frankrike. På en slik minnefest i Suresnes grep også den amerikanske sendemann i Paris, halvjøden Bullitt, ordet. Han sa bl. a.:

"Idag, mindre enn 20 år etter verdenskrigen, da de falt, er vi ikke sikker på om ikke deres graver snart igjen blir gravd opp av granater og projektiler. ... Amerikanerne kan ikke godta den idé at krigen er uundgåelig."

Med disse ordene trådte altså halvjøden Bullitt allerede ett og et kvart år før krigens utbrudd frem for offentligheten. Han spilte også i den senere tiden den innflytelsesrikkeste og skjebnesvangerste rolle i de jødisk-engelsk-franske krigshisseres spill. Utbruddet av den nuværende krigen kommer for en stor del på halvjøden Bullitts regning. Det var ham som like etter overenskomsten i München begynte å spinne garnet sitt igjen, for påny å sette fart i krigsagitasjonen.

Vi vil også i denne forbindelsen minne om at Roosevelt under München-krisen førte direkte telefonsamtaler med Bullitt. Allerede den gang kunne den amerikanske presse fortelle at Bullitt ofte hadde omgått det amerikanske statsdepartement og avlagt rapport direkte til Roosevelt.

Den polske krise våren 1939 ga Bullitt et velkomment høve til å øke sin forbryterske krigsagitasjon til det aller høieste. Det tyske utenriksdepartement har nylig i en hvitbok overgitt til offentligheten en rekke offentlige polske originaldokumenter som er overordentlig lærerike for studiet av denne krigens forhistorie. Disse autentiske dokumentene stammer fra de omfangsrrike beholdninger av akter i det polske utenriksministerium, som falt i tyske hender etter at Warschau var inntatt. Det fremgår av

disse dokumentene med all ønskelig tydelighet at halvjøden Bullitt er en av hovedarrangsjørerne til denne krigen.

Allerede den 19. november 1938 hadde halvjøden Bullitt, som da akkurat opholdt sig på ferie i Sambandsstatene, en lengere samtale med den polske sendemann i Washington, grev Jerzy Potocki. Etter grev Potockis rapport til den polske utenriksminister dreiet denne konferansen sig utelukkende om krig. Halvjøden Bullitt beklaget sig over at England ikke var tilstrekkelig forberedt på en krig. De tre demokratiske stater England, Frankrike og Amerika måtte ruste kraftig opp før de kunne våge å by Tyskland spissen. Om Tyskland og rikskansler Hitler uttalte Bullitt sig med voldsomt hat.

På spørsmålet om hvordan Bullitt forestilte sig den kommende krigen, svarte denne at det antagelig først ville komme til krigerske forviklinger mellom Tyskland og Sovjetsamveldet. Først da, når Tyskland var tilstrekkelig svekket etter den krigen, ville de demokratiske statene angripe det tredje rike og tvinge det til kapitulasjon.

Russerne skulle altså, etter Bullitts åpenhjertige erklæring, lokkes til å begynne krig med Tyskland, og resultatet av det hele skulle være demokratiens seier over Berlin og Moskva.

På spørsmålet om Sambandsstatene ville delta i en slik krig, svarte halvjøden Bullitt, president Roosevelts venn og fortrolige:

"Ja, utvilsomt, men først når England og Frankrike først rører på sig."

Kort tid etter blev halvjøden Bullitt ennå tydeligere overfor den polske sendemannen, grev Jerzy Potocki. Den 14. januar 1939 hadde han en ny samtale med greven, og her erklærte han åpent og greitt at Sambandsstatene i krigsfall ville stille sig på de europeiske demokratiers, Englands og Frankrikes side. Han oppga som Roosevelts mål å motvirke på det bestemteste enhver tilbøielighet hos engleenderne eller franskmennene til å komme til en fredelig løsning med aksemaktene, og å hisse sydøst-europa opp mot Tyskland og Italia.

Den 16. januar 1939 skrev grev Potocki bl. a. følgende til den polske utenriksminister:

"Efter samtalen med Bullitt hadde jeg inntrykk av at han av president Roosevelt hadde fått en ganske nøiaktig definisjon av det standpunkt som Sambandsstatene inntar overfor den nuværende europeiske krise. Han skal også bære dette materiale frem på Quai d'Orsay og akter også å bruke det i samtaler med europeiske statsmenn. Innholdet av de direktiver som Bullitt anførte for mig i løpet av den en halv time lange samtalen, er som følger:

1. En oppfrisking av utenrikspolitikken under president Roosevelts ledelse. Han vil her skarpt og utvetydig fordømme de totalitære statene.

2. Sambandsstatenes krigsforberedelser på sjøen, på land og i luften skal gjennomføres i forsert tempo og sluke en så kolossal sum som 1 250 000 000 dollars.

3. Presidenten er av den avgjorte opfatning at Frankrike og England måtte gjøre slutt på enhver kompromispolitikk med de totalitære stater. De måtte ikke innlate sig i diskusjoner med disse, som hadde noen slags geografiske forandringer for øiet.

4. En moralsk forsikring om at Sambandsstatene akter å forlate isoleringspolitikken og er klar til i tilfelle av krig å gripe aktivt inn på Englands og Frankrikes side. Amerika er parat til å stille alle sine resurser av finanser og råstoffer til deres disposisjon."

Slik forberedte halvjøden Bullitt planmessig krigen mot Tyskland. Syv og en halv måned efter denne samtalen med grev Potocki spiret Bullitts jødiske krigs-sæd.

Kort etter den ovennevnte konferansen med den polske sendemannen reiste Bullitt til Paris for igjen å innta sin stilling som sendemann, som hadde stått åpen i tre måneder. Men hans hovedarbeid bestod i med alle midler å forsere utbruddet av den krigen som jødedommen hadde planlagt mot det antijødiske Tyskland.

Den 24. mars 1939 beklaget den polske sendemann i Paris, Lukaszewicz, sig overfor Bullitt over den engelske utenrikspolitikken, som etter hans opfatning var alt for meget diktet av indrepolitiske forhold og var egnet til å bringe Polen i en uholdbar situasjon. Bullitt foreslo da for polakkene et forbund med England. Han gikk til og med straks inn for å få dette forbundet i stand, idet han fikk den amerikanske sendemann i London, Kennedy, til direkte å opfordre Chamberlain til å inngå et slikt forbund. Men Bullitt gikk ennå et skritt videre. Han forlangte at Kennedy uttrykkelig skulle gjøre Chamberlain kategorisk oppmerksom på den engelske regjeringens ansvar. For å gi sin aksjon det nødvendige ettertrykk og dermed å øke utsikten til et resultat, befalte Bullitt overfor den polske sendemannen at Sambandsstatene var i besittelse av midler til å utøve en virkelig tvang overfor England. Han ville tenke alvorlig over å benytte disse midlene.

Kennedy utførte med hell halvjøden Bullitts oppdrag. Allerede den 30. mars erklærte Chamberlain i underhuset at England var villig til å yte en garanti til Polen. Den 6. april 1939 undertegnet den polske utenriksminister Beck i London pakten med England.

Dermed hadde halvjøden Bullitt, den europeiske representant for den jødisk-amerikanske storfianans, i Sambandsstatenes navn satt i gang en politisk utvikling som førte rett inn i krigen, for nu mente Polen at det støttet på forbundet med England og med Frankrike og Sambandsstatene i ryggen å kunne innta en fullkommen steil holdning overfor Tyskland, og å kunne føre et utfordrende språk. Derved blev en fredelig løsning umuliggjort.

Den 1. september 1939 tok lavinen i Polen til å rulle. Den 3. september erklærte England og Frankrike krig mot det antijødiske Tyskland.

Da denne krigen i årevis hadde vært planlagt og organisert av jødedommen, så undrer det en heller ikke at nettopp en halvjøde og tillitsmann for den jødisk-amerikanske storfianans var eksponenten for de kreftene som saboterte alle muligheter for forståelse og motarbeidet enhver fredelig løsning.

Men ennå er ikke jødedommen kommet helt til målet. Ennå mangler Sambandsstatene på krigsskueplassen. Også her har halvjøden Bullitt gjort det som stod i hans makt for helt fra begynnelsen av å trekke Sambandsstatene inn i den europeiske krigen. Dette framgår utvetydig av en telefonsamtale som Bullitt den 17. september 1939 førte med den amerikanske sendemann i Warschau, Drexel-Biddle. Denne hadde ved krigens begynnelse forlatt Warschau, da han ikke lenger følte sig sikker der, og oppslått sitt kvarter i hotell „Svarte Ørn“ i Czernowitz i Romania. Der fikk han fra halvjøden Bullitt telefonisk det oppdrag, omgående å sende president Roosevelt en samling opdiktete historier om tyske grusomheter i Polen, for, ved hjelp av disse å hisse den offentlige mening i Amerika opp mot Tyskland. Halvjøden Bullitt anbefalte sin kollega, ved avfattningen av sin rapport å „bruke fantasien“, så fortellingene kunne bli brukbare for den amerikanske president og utenriksministeren.

Med så forkastelige midler som løgn og falskneri forsøkte altså allerede den gang Bullitt å trekke Sambandsstatene inn i krigen, og dermed selv å bli den som gjorde jødedommens skumle planer til virkelighet.

Halvjøden Bullitt trer altså frem i offentligheten som tillitsmann for den jødiske storfianans, som jødedommens diplomatiske eksponent, som av sine jødiske arbeidsgivere har anvisning om koste hvad det koste vil å få krigen mot det antijødiske Tyskland i gang så fort som mulig. Bullitt har da også til fulle utført sin blodige oppgave i Europa. På hans konto må utbruddet av denne krigen i første rekke skrives.

Ennå har det ikke lyktes jødedommen å trekke Sambandsstatene inn i krigen. Men den jødiske løgnpropaganda hamrer uavlatelig løs på det amerikanske folk med alle de midler den har til rådighet. Presse, radio, film etc. overgår hverandre daglig i en krigshets mot Tyskland som grenser mot vanvidd. Samtlige prominente representanter for jødedommen befinner sig konstant på foredragsturné i Sambandsstatene for hver dag på ny å suggerere det amerikanske folk til at det må gripe til våpen for å „redde sivilisasjonen, som er truet av Hitler“. Hele det forrykte jødiske karnevalet er sluppet løs i Sambandsstatene. Jødedommen frykter nemlig sterkt at hvis de ikke kan stikke med korter „Sambandsstatene“, vil spillet være tapt på forhånd for det er spilt til ende. Som en druknende klamrer den sig til „dette ene halmstrået“, „Sambandsstatene“. Derfor har den også satt inn hele sin energi, det samlede jødiske propaganda- og finanspotential for også å få „styrtet dette landet ut i krigen“.

Ingen annen enn den daværende polske sendemann i Washington, grev Jerzy Potocki, sendte allerede den 12. januar 1939 følgende hemmelige rapport til den polske utenriksminister i Warschau om den innenrikspolitiske situasjon i Sambandsstatene:

„Den stemming som i øieblikket hersker i Sambandsstatene utmerker sig ved et stadig økende hat mot fascismen, særlig mot rikskansler Hitlers person og overhode alt som har noe med nasjonalsosialisme å gjøre.“

Propagandaen er frem for alt på jødiske hender, omtrent 100 prosent av radio, film, presse og tidsskrifter tilhører jøder.

Selv om denne propaganda drives på en temmelig grov måte og sverter Tyskland så mye som mulig — særlig utnytter man religionsforfølgelsene og konsentrasjonsleirene — virker den likevel grundig, da befolkningen her er fullkommen uvitende og ikke har noen anelse om situasjonen i Europa. For øieblikket holder de fleste amerikanere rikskansler Hitler og nasjonalsosialismen for det største onde og den største fare som eksisterer i verden.

Situasjonen her i landet dannet et utmerket forum for alle slags talere og for emigranter fra Tyskland og Tsjekkoslovakia, som ikke sparer på talegavene når det gjelder å ophisse publikum her ved de forskjelligste mistenkeliggjørelser. De priser den amerikanske frihet i motsetning til de totalitære stater. Det er meget interessant at Sovjetsamveldet er så å si helt sjaltet ut av denne utmerkede gjennomtenkte kampanjen, som føres nesten utelukkende mot nasjonalsosialismen. Når Sovjet overhode blir nevnt, så er det på en fordelaktig måte, og forholdet blir fremstilt som om Sovjetsamveldet sto sammen med blokken av demokratiske stater. Takket være en dyktig propaganda er det amerikanske folks sympati helt på Røspanias side.

Utenom denne propagandaen blir det også kunstig skapt en krigspsykose: Man innbiller det amerikanske folk at freden i Europa henger i en tråd, og at en krig er uundgåelig. Samtidig gjøres det utvetydig klart for det amerikanske folk at Amerika i tilfelle av en

verdenskrig må tre aktivt inn for å forsvare friheten og demokratiet i verden.

President Roosevelt var den første som åpent brakte hatet mot fascismen til uttrykk. Han forfulgte dermed et dobbelt mål: 1. Han ville avlede det amerikanske folks oppmerksomhet fra de vanskelige og innviklede innenrikspolitiske problemer, frem for alt fra kampen mellom kapital og arbeid. 2. Ved å skape krigsstemming og sette i gang rykter om en fare som truet Europa ville han få det amerikanske folk til å godta det ulyre oprustningsprogrammet hans, som går langt ut over hvad Sambandsstatene trenger til et forsvar.

Til det første punktet vil jeg bemerke at situasjonen på arbeidsmarkedet her stadig blir verre. Tallet på arbeidsløse er allerede idag oppe i 12 millioner. Utgiftene til riks- og statsforvaltning blir daglig større. Bare de store milliardbeløpene som statskassa gir ut til nødsarbeid klarer å oprettholde en viss ro i landet. Hittil er det bare kommet til de vanlige streiker og lokale uroligheter. Men hvor lenge denne statslige hjelpen kan oprettholdes, kan man idag ikke si noe om. Ophisselsen og raseriet blandt folket og de alvorlige konflikter mellom på den ene siden privatbedrifter og store trusters og på den andre siden fagforeningene har skaffet Roosevelt mange fiender og mange søvnløse netter.

Til det andre punktet kan jeg bare si at president Roosevelt, som er en smart politisk spiller og en kjenner av amerikansk psykologi, hurtig har klart å vende det amerikanske publikums oppmerksomhet bort fra den innenrikske situasjonen og fått den over på utenrikspolitikken. Måten var ganske enkel, man måtte bare på den ene siden sette krigsfaren, som truer verden på grunn av Hitler, ordentlig i scene, og på den andre siden skape et spøkelse som fantaserer om et angrep fra de totalitære staters side mot Sambandsstatene.

Münchener-pakten kom meget beleilig for president Roosevelt. Han fremstilte den som en kapitulasjon fra Englands og Frankrikes side overfor den kamplystne tyske militarisme. Som man her ynder å uttrykke det, hadde Hitler satt Chamberlain pistolen for brystet. Frankrike og England hadde altså ikke noe valg og måtte slutte en skammelig fred.

Videre er det den brutale fremferden mot jødene i Tyskland og emigrantproblemet som stadig nærer det allerede herskende hat mot alt som på noen måte henger sammen med nasjonalsosialismen. I denne aksjonen har en rekke jødiske intellektuelle deltatt, f.eks. Bernard Baruch, guvernøren for staten New York, Lehman, den nylig utnevnte dommeren i høyesterett, Felix Frankfurter, finanssekretær Morgenthau, og andre som er president Roosevelts personlige venner. De vil gjøre presidenten til forkjemper for menneskerettigheter, religions- og ytringsfrihet, og han skal i fremtiden straffe alle urostiftere.

Denne gruppe av mennesker, som inntar de høyeste stillinger innenfor den amerikanske regjering, og som gjerne vil være representanter for den „sanne amerikanisme“ og „demokratiets forsvare“, er likevel i virkeligheten med uløselige bånd knyttet til den internasjonale jødedom. For denne jødiske internasjonale, som frem for alt har sin rases interesser for øiet, var det et genialt sjakktrekk å stille den amerikanske president opp på denne „ideelle“ piedestal som forsvareren av menneskerettighetene. På den måten har man skapt en farlig kilde til hat og fiendtligheter over hele den halvkulen og delt verden i to fiendtlige leirer.

Hele problemet blir bearbejdet på en mystisk måte: Roosevelt har i sin hånd alle grunnlag for en gjenopplivet amerikansk utenrikspolitikk, og kan derved også

skaffe til veie de kolossale militære forråd som trenges til den kommende krig, som jødene helt bevisst arbeider henimot. Innenrikspolitisk er det meget lettvindt å avlede publikums oppmerksomhet fra den stadig økende antisemitisme, idet man snakker om nødvendigheten av å forsvare tro og individuell frihet mot fascistens angrep.

Jerzy Potocki

sendemann for republikken Polen.

Hermet er alt sagt som kan sies om det jødiske krigshisseriet i Sambandsstatene. Spørsmålet om det virkelig skal lykkes jødedommen å trekke Amerika inn i krigen, kan bare besvares av det amerikanske folk selv. Det står til det å avgjøre om Sambandsstatene regjeres av jøder eller av amerikanere. I denne avgjørelsen ligger det store ansvaret som det amerikanske folk bærer overfor menneskehetens historie.

(Verdens-Tjenesten)

2. Bakom den jødiske krigspolitikkens kulisser.

„Verdens-Tjenesten“ har alltid fremhevet at jødedommen siden 1933, det året da nasjonalsosialismen overtok den politiske makt i Tyskland, planmessig har arbeidet henimot en krig mot det antijødiske Tyskland. Av de polske diplomatiske originaldokumenter som nylig er lagt frem av det tyske utenriksministerium fremgår det klart at halvjøden Bullitt i egenskap av amerikansk sendemann i Paris har en stor del av skylden for krigen, ja, at han har arbeidet direkte henimot krigens utbrudd.

Hvis vi går noen år tilbake, så støter vi på en annen jøde, som også er en av de ansvarlige for utbruddet av denne krigen, idet han ved å få i stand forbund mellom England og Frankrike la det første grunnlag for krigen mot Tyskland. Det dreier sig her om den galisiske jøde Poljakoff, som er kjent som journalist under pseudonymet „Augur“. Poljakoff er korrespondent i London for den katolske avisen „La Métropole“ i Antwerpen. Samtidig er denne smarte og smidige jøden redaktør ved den engelske avis „Daily Telegraph“ og londonerkorrespondent for den greske avis „Eleutheron Bema“ i Athen.

Like til året 1935 var det politiske forhold mellom England og Frankrike langt fra modent for et forbund. De to statene stod temmelig fjernt fra hverandre og den ene søkte stadig på den andres kostnad å skaffe sig politiske og økonomiske fordeler rundt i verden. Bare de jødene som stod bakom den engelske og franske regjering og allerede den gang arbeidet på en krig mot Tyskland, klarte å preke tilnærming mellom disse to statene som en absolutt nødvendighet, og til slutt å virkeliggjøre denne tilnærmingen i form av en pakt mellom England og Frankrike.

Hvordan kom det nå til avslutningen av denne pakten, som dannet grunnlaget for det engelsk-franske krigsforbund mot Tyskland, og som først skapte forutsetningen for utbruddet av en engelsk-fransk krig mot det tredje rike?

Den jiddiske avis „Der Moment“, som utkommer i Warschau, brakte i nummer 58, 1939, en avsløring som tydelig og klart viste jødedommens underjordiske, avgjørende innflytelse på verdenspolitikken. Artiklen bar den opsiktvekkende overskrift: „Hvem er den egentlige forfatter av pakten mellom England og Frankrike? — „New York Times“ avsløringer om den jødiske journalisten som har utarbejdet planen mot Hitler.“

Vi klipper følgende fra denne lengere artikkel:

„Man visste at engelske og franske diplomater ikke kunne komme til noe resultat in punkto tysk oprustning. Engelske diplomater reiste stadig til Paris og franske diplomater stadig til London, men det kom ikke noe ut av det. Man kunne ikke bli enig om noen formel. Og likevel kom det plutselig som ved et under istand en avtale mellom England og Frankrike.

Det var derfor rimelig at „New York Times“ ga sin europeiske spesialkorrespondent Frederik T. Birchall i oppdrag å reise sporenstreaks til London for å få greie på hvordan denne vidunderlige enigheten trass i alt var blitt mulig.

Mr. Birchall intervjuet derefter en meget høi embedsmann innenfor det engelske utenriksdepartement og stilte følgende spørsmål: „Har engelske diplomater utarbeidet denne kunstferdige avtalen?“ Embedsmannen smilte diskret. „Eller har kanskje franskmennene utarbeidet hele planen?“ Embedsmannen smilte igjen. Men endelig fortalte han — og han har rett til å tale i det britiske utenriksdepartements navn — at ikke de britiske og ikke de franske, og heller ikke noen andre diplomater hadde kommet med forslaget til den smarte planen.

Hvem var det nå i virkeligheten? Planens forfatter er en politisk journalist, hvis mening veier tungt innenfor det britiske utenriksdepartement. Planen heter derfor etter denne journalisten „P-planen“. P. er begynnelsesbokstaven i journalistens familienavn.

Da embedsmannen opga korrespondenten den mystiske journalists fulle navn, intervjuet Mr. Birchall denne naturligvis øieblikkelig. For ham var saken begripeligvis en smule pinlig. Til slutt gikk han imidlertid med på et intervju på den betingelse at Birchall ikke skulle nevne hans navn.

Så kan da Birchall i „New York Times“ bare fortelle at forfatteren av „P.-planen“ er en politisk journalist og at hans navn begynner på P.

Men i jødiske politiske kretser i New York har man på grunnlag av disse indisiene funnet ut journalistens fulle navn. Jakob Fischmann, redaktøren for „Morning Journal“ har avslørt hemmeligheten og funnet ut at forfatteren av „P.-planen“ er hans rasefelle Sch. Poljakoff, et medlem av den kjente russisk-jødiske Poljakoff-slekten, som skriver i „New York Times“ under pseudonymet „Augur“ og samtidig også er medarbeider i londoneravisen „Times“.

(Augur alias Poljakoff er for øvrig den samme som i 1934 i den schweiziske „Weltpresse“ skrev de artiklene som omhandlet en tysk gjennommarsj gjennom Schweiz, og som ikke bare i Schweiz, men i diplomatiske kretser over hele Europa fremkalte stor uro. Red.)

„Fischmann forteller også at Poljakoff er en intim venn av zionistfører dr. Chaim Weizmann, og at han for denne har utført en rekke viktige politiske misjoner.“

Ordrett fortsetter den jiddische avis „Der Moment“ i sin sensasjonelle beretning: „Slik blev det en russisk jøde som skulle bli forfatteren til en avtale mellom to av de største stater i verden, en avtale som er et voldsomt slag for Hitler-politikken.

Dette er ikke det første eksemplet på at jødiske politiske forfattere spiller en slik rolle i hendelser av internasjonal betydning.

I Amerika har vi Walther Lipman, som i krigsårene var president Wilsons høiere hånd. Han hadde en finger med i Wilsons „14 punkter“, og da Wilson dro til Europa til fredskonferansen i Versailles, tok han denne jødiske yngling med sig.

At Kellog-pakten er den jødiske Chicago-advokat Lewinsons verk, er heller ikke noen hemmelighet lenger.

Og hvad vinner vi jøder på dette? Svaret kjenner vi alle...“

Så vidt avsløringene i den jiddiske dagsavis „Der Moment“. Avsløringene er i mange henseender interessante, for nu vet vi at det engelsk-franske forbundet kom i stand på jødisk initiativ, og at planen for forbundet er utarbeidet av jøden Poljakoff. Vi vet videre at jødene fra første stund av bare betraktet den engelsk-franske pakten som et krigsforbund mot Hitler og dermed mot Tyskland. Dette forbundet var den plattform, ut fra hvilken man kunne sette krigen mot Tyskland i scene. Jødene har jo alltid hatt den plan å manøvrere de tre store demokratier, England, Frankrike og Sambandsstatene inn i en krig mot det antijødiske Tyskland. To av disse tre store demokratier kunne man nu føre samlet frem på den veien som jødene hadde forberedt og optrukket, og som uavvendelig måtte føre til krig mot Tyskland. Hvordan jødene også vil styrte Sambandsstatene inn i krigskatastrofen, viser de polske diplomatiske originaldokumenter fra Warschau, som nylig blev offentliggjort av det tyske utenriksministerium. Av disse framgår det tydelig at halv-jøden Bullitt, en av de medskyldige i utbruddet av denne krigen, arbeidet planmessig for Amerikas innblanding i krigen.

Hovorende kunne altså allerede i 1935 jødeavisen „Der Moment“ meddele at det engelsk-franske forbund er et „voldsomt slag for Hitler-politikken“. Men ordene: „Og hvad vinner vi jøder på dette? Svaret kjenner vi alle“ kan bare tydes på den ene måten at jødene allerede den gang visste at krigen mot Adolf Hitlers antijødiske Tyskland var besluttet.

Den jiddiske avis' avsløring viser også hvilken viktig rolle jøden Poljakoff spiller i vestmaktens politikk. Da han er nøiaktig informert med hensyn til vestmaktens planer, må man legge særlig vekt på hans erklæring i så måte. Hans publikasjoner i denne retning er på sett og vis offisiøse eller av halvt offentlig karakter.

Nu innrømmer jøden Augur alias Poljakoff efter en melding fra Brussel den 26. mars 1940 i avisen „La Metro-pole“ med kynisk åpenhet Englands hensikt i fremtiden ikke å respektere de nøytrale stater. Han skriver i denne forbindelse:

„Vi håper at ingen mere tviler om hvilken stilling den britiske regjering inntar overfor visse europaiske lands nøytralitet. Hvis krigen varer ennå i mere enn ti måneder, vil der ikke finnes nøytralitet mere.“

Med adresse til Italia publiserer jøden Augur alias Poljakoff følgende trusel:

„Chamberlain har også rettet den advarsel til Mussolini, at han må vokte sig for å tro at England og Frankrike ikke er klar til å se enhver mulighet i Middelhavet og andre steder i øinene.“

Et av de viktigste målene for de jødiske arrangjørene og iscenesetterne av den engelske og franske krigshetsen er det å torpedere de nordiske og sydeuropeiske staters nøytralitet, og også å trekke disse land inn i den jødisk-engelsk-franske krig mot Tyskland. Man kan derfor være overbevist om at bakom Augur-Poljakoffs trusler står der meget virkelighetsnære planer fra de engelske krigsfanatikerne.

Den tyske hær er ved sin lynsnart gjennomførte besettelse av Danmark og Norge den 9. april 1940 kommet de engelske og franske krigsaktivisters planer i forkjøpet.

Igen har den internasjonale jødedom og dens lydige redskaper i den engelske og franske regjering lidt et kraftig nederlag.

(Verdens-Tjenesten)